

บทนำ

ครั้งแรกที่เราเจอกันไม่ค่อยน่าประทับใจเท่าไร

.
. .

“เฮ้ย! พวกนาย”

ผมยังจำได้ตอนที่เห็นรุ่นพี่คนนั้นปรากฏตัวต่อหน้าผมกับมีวเพื่อนของผมที่มาจากโรงเรียนมัธยมเดียวกัน เข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ต่างคณะ

ตอนนั้นเป็นตอนที่ผมกำลังปลอมไอ้มีวที่กำลังร้องไห้ฟูมฟายเพราะผิดใจกับรูมเมทของมันมา ซึ่งในภายหลังทั้งสองคนก็ได้คบกันนั้นแหละ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นตอนนี้ สิ่งที่ผมอยากจะเล่าให้ฟังตอนนี้คือครั้งแรกที่ผมเจอพีบอส ผมรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาดีดูดีพอใช้ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะผมกำลังหนักใจกับการปลอมเพื่อน บางทีผมอาจจะเผลอใจเต้นกับรุ่นพี่คนนี้ได้

ไม่สิ ผมไม่มีเวลามาคิดใจเต้นกับเขาหรอก ในเมื่อสีหน้าของเขาดมึงทิ้งขึ้นเรื่อย ๆ ขณะมองมาที่มิว เอาจริงนะ ต่อให้เขาหน้าตาดีกว่านี้อีกสิบเท่า แต่ถ้าโผล่มาแล้วซักสีหน้าใส่ขนาดนั้น ใครจะไปใจเต้นด้วยลง

“ใครวะมิว” ผมถามเพื่อนที่เริ่มเข็ดน้ำตาลวก ๆ แล้วเอาแว่นใส่กลับไป “คนรู้จักหรือ”

“นี่...พีบอส เพื่อนพีทซ” พีทซคือรูมเมทของไอ้มิวนั้นแหละ แปลว่าไอ้คุณพีบอสนี้เป็นเพื่อนของคนที่ทำให้เพื่อนผมร้องไห้สินะ
เห?...

“แล้วนี่ใครละมิว ผัวใหม่หรือ”

โอโห! ปากหรอนั่น!

ผมรู้สึกว่ามันวกลงกระดูก ถ้าไม่ติดว่าตัวเองไม่เก่งเรื่องการต่อยติและอีกฝ่ายตัวสูงกว่าละก็...ไม่สิ ผมไม่ต่อยคนหรอก ผมผู้ดีกว่านั้น

“ล่ำมันไวให้ตี ๆ หน่อยดีกว่าไหมครับ” พุดไปด้วยอารมณ์เดือดแทนเพื่อนสุด ๆ เออ โอเค ผมอาจจะไม่ผู้ดีก็ได้ แต่คุณต้องเข้าใจผมสิ

“อะไร” คนโดนย่อนหน้าเหวอไปทีเดียว และมันทำให้ผมสะใจอย่างบอกไม่ถูก

“ก็หมาในปากพีง” พุดพร้อมกับยิ้มยิววนแบบสุด ๆ ส่งไปด้วย เอาสิ “รู้ว่าในนั้นมันเยอะจนเพาะได้เป็นฟาร์ม แต่เพาะออกมาแล้วก็ดูแลมันให้ดี ๆ หน่อย”

“ไอ้เด็กนี่...”

“เดี๋ยว ๆ ๆ” มิวรีบลุกขึ้นมาขัดพวกเราที่กำลังจะมีเรื่องกันอีก ในลิบวินาที่ต่อไป “จะมามีเรื่องกันทำไมเนี่ย แล้วพีบอส...พีตั้งใจจะ

มาหาเรื่องผมไม่ใช่เหรอ จะมาทะเลาะกับเพื่อนผมทำไม”

“ก็เพื่อนมิว---” พุดค้ำก่อนจะหุบปากลง “ใครบอกว่าพี่จะมาหาเรื่องมิว”

“โห! พุดมาขนาดนั้นไม่หาเรื่องเลยนะ” อดไม่อยู่ ต้องเถียงแทนเพื่อนจนได้ มิวหันมามองผมอย่างไม่อยากจะเชื่อที่หาเรื่องให้ตัวเองขนาดนี้ โห้เอ๊ย! ใครจะเป็นคนดีแบบเอ็งพะ ไอ้มิว (หมาในปาก) เขากัดมา (หมาในปาก) เราก็ต้องกัดตอบโวย!

“ແත් ພອກອນ ແລ້ວ... ຟີບອສມີອະໄວກຣັບ ມາທໍາອະໄວແດງນີ້”

“มาทำอະไรดีก ๆ ดีน ๆ” ไอ้คุณพี่บอสถามเพื่อนผมกลับมาเสียอย่างนั้น นี่นี่วกลางผมกระตุกจริง ๆ นะ อยากรจะไขว้ไ้หน้ามัน...ไม่สิ อยากรจะจ้่มลูกตามันสักข้างให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย!

“คุยกับเพื่อน” ไอ้มิวก็ย้งจะอูดสำห้ตอบ

“คุยอะไร เมื่อก็เห็นจะพิดกันอยู่แล้ว กอดกันนิ้วเนี่ยขนาดนั้น”

“โ้ย ไอ้มิว ขอกูตอยเพื่อนพี่ชชั๊กทีได้ไหม” ทนไม่ไหวแล้วโวย! จะตั้งใจหาเรื่องเพื่อนผมอะไรขนาดนั้นวะ!

อีกอย่าง...ถ้าผมกอดนิ้วเนี่ยกับมิวแล้วเขาจะทำไ้? มันก็ไม้เกี่ยวอะไรกับเขาเลยปะ ถึงไ้ที่ผมกอดมิวไปเมื่อก็จ้กอดแบบเพื่อนปลอบโยนกันสุด ๆ ก็เถอะ แต่ถ้าคนมันจะมองในแง่ร้ายก็ค้งห้ามไม่ได้จริง ๆ

“ฟີมีอະໄວ” มิวถามเหมือนเหนื่อเต็มทน

ผมยอมข่มความโกรธของตัวเองไว้ส่วนหนึ่งก็เพราะสงสารมันนี่แหละ ไอ้แวนแปดผม (เราใช้แวนทรงเดียวกันครັบ) มันไม่ชอบมีเรื่อง บอกเลยว้โคตรอ่อนต่อโลก

“ไอ้กษมันสภาพไม่ค้อยดีเท่าไร บอกว้ทะเลาะกับมิวมา”

“เหวอครับ”

“เรื่องข่าวลือเง้านั้นไซ้ใหม่ บอกแล้วว่าไม่ควรทำแบบนั้นแต่
ต้น...บอกแล้วไซ้ใหม่ว่าอย่าเอาใครเป็นเครื่องมือ”

ผมว่านี่มันชักจะมากเกินไปละ

เรื่องของเรื่องก็คือมิวมันมีชื่อเสียงอยู่ในเน็ตนิดหน่อย ที่นั่น
ก็แก๊งหลอกแฟนคลับมันว่าคบอยู่กับพี่กษ รัมเมทมนั่นแหละ ที่นี้
เหมือนเรื่องมันแดงออกมา ผมก็เข้าใจนะว่ามิวทำผิดจริง แต่ไอ้คน
ที่มาด่าเพื่อนผมปาว ๆ อยู่นี่เกี่ยวอะไรด้วย

“พอสักที่ได้หรือยังครับ” ผมว่าอย่างเหลืออด กระจากมิวให้
ไปอยู่ข้างหลังตัวเองแล้วจ้องตาคคนที่ตัวสูงกว่าอย่างไม่เกรงกลัว “ที่
เพื่อนพี่ทำกับเพื่อนผมก็ทุเรศเหมือนกันนั่นแหละ ไมสิ ทุเรศกว่าอีก
มาให้ความหวังคนอื่น พอมีเรื่องก็ด่ารัมเมทตัวเองแล้วหนีไปอย่าง
นั้น”

นี่ผมพูดจริงนะ ก็เท่าที่ฟังมิวเล่านะพี่กษเองก็ทำเหมือนจะมี
ใจให้มิวแท้ ๆ แต่พอถึงเวลาก็ทิ้งมิวแล้วหนีหายไปไหนไม่รู้

“แล้วมันสมควรไหมที่ไปยุ่งเรื่องอดีตของคนอื่นแบบนี้นั่นละ”

เรื่องที่พี่บอสด่ามิวตอนนี้คือเรื่องที่มิวเอามาปรึกษาผมนี่
แหละ คือมิวมันไปซดเรื่องแฟนเก่าของพี่กษขึ้นมาไง แต่มันไม่ใช่
เรื่องร้ายแรงอะไรเลยนะถ้าถามผม และจริง ๆ แล้วผมเองนี่แหละที่
เป็นคนไปเผือก ซดเรื่องแฟนเก่าของพี่กษมาแล้วให้มิวฟัง

หน้าเพื่อนข้างตัวผมสลดไปอย่างน่าสงสาร ผมกั๊ดพินกรอด
รู้สึกเกลียดผู้ชายตรงหน้าขึ้นมากับใจเลย จริง ๆ ก็ไม่อยากจะปล่อยให้
ลอยนวลไปทั้ง ๆ แบบนี้หรือกะนะ แต่เห็นแก่มิว...ผมจะไม่มีเรื่องก็ได้

“มิว” ผมว่า “กลับหอกัน”

“หอกู?”

จะหอบใครก็ได้แล้วโว้ย

“เออ” ผมพูดเสียงห้วน มองรุ่นพี่ที่มีสีหน้าอึ้งๆ เหมือนพูดอะไรไม่ออกด้วยความอหามาตทั้งท่าย ก่อนจะลากไอ้แว่นแปดตัวเองไปอีกทาง

โว้ย! เกลียดคนโว้ย! ออยากทำร้ายไอ้คนหุ่นดีหน้าตาดีนั้นให้ลงไปกองศิริโรราบกับพื้น
หงุดหงิดขั้นสุด!

บทที่ 1

แน่นอนว่าหลังจากการเผชิญหน้าที่โคตรจะเลวร้ายนั้น
แล้ว ผมกับพีบอสก็ยิ่งได้เจอกันบ่อย ๆ ด้วยเหตุบังเอิญต่าง ๆ นานา
อันที่จริงถ้าตัดการเจอกันครั้งแรกที่แสนจะเลวร้ายนั้นออกไป
ตัดความปากปี่จ้อของเขาทิ้งอีกสักนิด ผมว่าเขาเป็นผู้ชายที่น่าสนใจ
คนหนึ่งเลยนะ

อันดับแรกเลยคือเรื่องตัวตนในโลกออนไลน์ของเขา

พีบอสมีนามแฝงว่า Vk Dragon และตอนที่เขาใช้ตัวตนในโลก
ออนไลน์ไปตีสนิทกับมิว เขาก็ขอให้มิวเรียกเขาว่ามังกร

พีบอสเป็นแฟนคลับของมิวที่ทำช่องในการแคสต์เกม ช่องไอ้
มิวชื่อ SlimeSmileS เป็นการให้ลูกเล่นตัวอักษรภาษาอังกฤษที่น่า
สนใจ ถ้าถามผมนะ แต่สิ่งที่ผมกำลังจะบอกก็คือพีบอสเป็นแฟน
คลับไอ้มิวแบบตัวยงมาก แต่เจ้าตัวก็ไม่ยอมบอกเรื่องนี้กับมิวทั้งที่
คอยพูดแซะ ทำตัวแย ๆ ใส่เพื่อนผมตั้งนานสองนาน

จนกระทั่งเขาโป๊ะแตก...ผมจับได้ว่าเขาคือน้องมังกรก่อกวนไอ้

มิว แต่เพื่อนผมก็ได้รู้ความจริงเรื่องนี้ในเวลาต่อมา

นี่คือความน่าสนใจอย่างแรกในตัวของรุ่นพี่คนนี้ คือเขาเป็นคนที่ขยันแรงแ้งในตัวเองสูง ต่อหน้าทำตัวเหมือนเกลียดมิว แต่ลับหลังนี่ยกมิวเป็นไอดอล ซึ่งมันก็ประหลาดดี คนปกติทั่วไปต้องทำสิ่งที่ตรงกันข้ามไม่ใช่หรือ

สิ่งที่น่าสนใจของพีบอสอันดับที่สอง คือตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริง

เขาเป็นผู้ชายที่รูปร่างดี สูงชะลูดพอ ๆ กับพี่กแฟนไอ้มิว มีกล้ามเนื้อพอดี ๆ มาดี หน้าตาหล่อเหลา ถึงจะหล่อสู้พี่กไม่ได้ แต่ก็ต้องยอมรับว่าน่ามองทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้นแล้วเขายังเรียนเก่งติดอันดับท็อป ๆ ของคณะ แถมยังไม่เคยมีข่าวว่าคบอยู่กับผู้หญิง (หรือผู้ชาย) ที่ไหน

ไอ้ะ...พูดมาถึงขนาดนี้ พวกคุณคงรู้จักแล้วสินะว่าผมชอบผู้ชาย

ขอใช้คำว่าสนใจผู้ชายดีกว่า ตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นมาผมก็รู้ว่าตัวเองมีรสนิยมทางเพศเป็นแบบนี้

เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไรนะ พวกเพื่อนในกลุ่มผมก็รู้กันหมด ไอ้มิวก็รู้ ไอ้เก้ง เพื่อนสนิทไอ้มิวก็รู้ เขาเป็นว่าหลายคนแค่เห็นหน้าผมก็เหมือนเห็นตัวอักษรคำว่า 'เกย์' มาแปะอยู่ที่หน้าผากแล้ว

ส่วนเรื่องที่ผมเพิ่งวิเคราะห์หัด ๆ ร้อน ๆ เกี่ยวกับพีบอส...อืม มันก็แค่สิ่งที่ผมทำกับผู้ชายที่หน้าตาดีกว่ามาตรฐานหน่อยทุกคนนั่นแหละ และถึงผมจะได้ข้อสรุปออกมาว่าพีบอสน่าสนใจยังไง แต่ความจริงที่ว่าเขาปากหมาสุดจะทนนี้ก็ยังเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ เพราะงั้นต่อไปให้นึกสนรุ่นพี่คนนั้นอยู่นิด ๆ แต่แค่คิดถึงข้อเสียเขาก็แหงซึ้นมาแล้ว

ผมอยากมีแฟนนะ...เพราะฉันถึงได้คอยสแกนแล้วก็วิเคราะห์ผู้ชายโตคนนั้นคนนี้ยังไงล่ะ แต่ไหน ๆ จะมีแฟนทั้งทีขอดี ๆ ไปเลยดีกว่า ใ้ต้องมานั่งทะเลาะ ปล่อยหมาออกจากปากใส่กันนี่น่าจะชวนปวดหัวมากกว่าฟิน

ว่าแล้วผมก็น่าจะหาโอกาสเหมาะ ๆ ไปมองหากคนดี ๆ ที่จะอยู่ข้างกายสักหน่อยนะ เริ่มต้นจากไปท่องราตรีคืนนี้เลยเป็นไง

“เฮ้! แนท”

“ไง มิว” ผมหลุดออกจากห้วงความคิดของตัวเองพลางตอบอีกฝ่ายยิ้ม ๆ จะว่าไปแถวนี้มันตึกเรียนของเพื่อนผมคนนี้นี่นะ ไม่แปลกใจหรอกที่จะได้เจอ

“แปลกจังที่เจอแกแถวนี้” คนตรงหน้าว่า

มิวเป็นเพื่อนจบมัธยมจากที่เดียวกันและสนิทกันพอตัว หมอนี่ตั๊ยกว่าผมนิดหนึ่ง แล้วก็มืออรั้ความเนิร์ดและความอินโนเซนต์มากกว่าผมอยู่พอสมควร แม้ว่าเราจะใส่แว่นเหมือนกันก็เถอะ อย่างหนึ่งที่ผมมีเหมือนใ้มิวกก็เหมือนจะเป็นแว่นทรงเดียวกันนี้แหละ

“มีเรียนตึกฝั่งนี้หรอ” มิวเปิดปากถาม มือข้างหนึ่งถือแฟ้มเอกสารการเรียน อีกข้างหอบกระเป๋าเป้ไน้ตบุ๊กพะรุงพะรัง

“อือ ก็นะ มีฐานะนิดหน่อย”

“แล้วเสรีจธุระหรือยัง”

“ทำไม”

“จะชวนไปกินข้าวที่โรงอาหารด้วยกัน”

“เอาดี เสรีจแล้ว” อดไม่อยู่ ผมต้องเอื้อมมือไปช่วยมันถือกระเป๋าเป้ “กูช่วย...มา”

“ขอบใจ”

“แล้วพี่กชล่ะ”

“เออ เดี่ยวพี่ชตามมากินด้วยนะ” มิวว่า สีหน้ามีร่องรอยไม่แน่ใจ “แนทจะโอเครีเปล่าถ้าต้องกินข้าวกับพี่ช”

“โอเคดี” ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรกับแฟนเพื่อนอยู่แล้ว พี่ชเองก็เป็นคนดี อย่างน้อยก็ดีกว่าไอ้พี่บอสจอมปากหมานั่นละนะ

เฮ้ย! อย่ามองผมแบบนั้น ผมไม่แย่งแฟนเพื่อนหรือก หรือต่อให้ผมคิดแย่ง พี่ชคงไม่สนใจอยู่แล้ว กะหุงกะหนิงกับเพื่อนผมเสียยิ่งกว่าอะไร

“แล้วเมื่อไหร่แนทจะมีแฟนละ”

“หา?” ผมแทบปล่อยตะเกียบที่คีบเส้นก๋วยเตี๋ยวขึ้นมา ส่วนไอ้มิดักข้าวมันไก่ใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ ด้วยสีหน้าไม่ทุกข์ร้อน “เมื่อไหร่ก็แคงไม่ได้ถามว่าเมื่อไหร่เราจะมีแฟนหรือกใช้ไหม”

“เราถามแบบนี้แหละ”

“เหอะ” ผมส่งเสียงในลำคออย่างประชดประชัน “คิดว่าเราไม่พยายามอยู่เรอะ นี่ก็หาอยู่เนี่ย ไม่เห็นเจอสักทีเลย”

“อืม...แต่ก็นั่นสิน่า~” มิวครางในลำคออย่างครุ่นคิด “ของแบบนี้มันต้องรอให้ถึงเวลาจริง ๆ นั่นแหละ ต้องเป็นคนที่ใช่ในเวลาที่เหมาะสม”

ฟังความคิดอันแสนใสซื่อบริสุทธิ์ของเพื่อนแล้วผมได้แต่เบ้าปาก ก็แหงสิ ไอ้มิวมันโชคดีนี่หว่า อยู่เฉยๆ ก็ได้คนหล่อๆ อย่างพี่ชมาเป็นแฟน โคตรจะคุ้มหล่น ถึงแม้ว่าความรักของมันจะมีอุปสรรคบ้าง แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็รักกันแล้วก็ได้คบกันละว่า ไม่เหมือนผม ขนาดพยายามหามาตั้งนานยังไม่ได้เป็นตัวเป็นตนสักคน คิดแล้วก็อิจฉาคนที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก แต่ก็ได้แฟนดี ๆ มาอยู่ข้างตัวแบบมัน

“ทำหน้าที่แบบนี้แปลว่าไม่เห็นด้วยกับที่เราพูด” มิวพูดตักคอ

พร้อมกับหรีดตาลง

ผมยกไหล่ “ก็กูไม่ได้โชคดีมีรูมเมทหล่อ ๆ แบบมึงนี่หว่า” อย่าแปลกใจครับถ้าเราจะใช้สรรพนามแทนตัวแบบสุภาพบ้าง แบบฟอซุนรามบ้าง แล้วแต่อารมณ์ในการพูดล้วน ๆ “ถ้ากูมีคนแซร์ห้องหล่อแบบฟีกซ กูก็ขึ้นคร่อมไปนานแล้ว แต่นี่อยู่คนเดียวไง เลยไม่มีโชคสองชั้นแบบแก”

“กูว่านะ...” ไอ้มิวยิ้มกริ่ม “เพราะทุกคนรู้ว่ามึงคิดแบบนี้แน่เลย เลยไม่มีใครกล้ามาแซร์ห้องกับมึง”

“ไอ้ห่ามิว!” ผมโวยวาย “พูดังเดี๋ยวกูลากมึงขึ้นเตียงก่อนเลย”

“ไหน ใครจะลากมิวมิวพีขึ้นเตียง”

เสียงจากฟีกซที่เดินเข้ามาหาพวกเราทำเอาทั้งผมทั้งมิวสะดุ้งร่างสูงโง่งเดินมาโอบคอมิวจากด้านหลังแสดงความเป็นเจ้าของเต็มที่ แถมสายตาที่มองมาทางผมก็ดูไม่ค่อยไวใจเท่าไร ถึงปากจะยิ้มก็เถอะ

ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเพราะไม่อยากจะให้ฟีกซไม่ชอบชี่หน้าผม (การโดนคนหล่อเกลียดนี่เสียสุขภาพจิตนะครับ) แต่ในขณะที่เดียวกันผมก็ทั้งขำแล้วก็อิจฉามิวที่มีคนมาคอยหวง แถมที่ฟีกซแสดงออกอย่างชัดเจนเหมือนเด็ก ๆ แบบนี้ก็น่ารักมาก ๆ เมื่อไหร่ผมจะมีคนมาคอยหวงแบบนี้บ้างนะ

“โอ้ ฟีกซ” มิวหันไปหาอีกฝ่าย “แนทก็แค่พูดเล่นเอง ขำ ๆ นำว่าแต่... ฟีกซวางกระเป๋าแล้วไปซื้อข้าวไหม ผมดูของให้”

“โอเค ว่าจะกินข้าวมันไก่แบบมิว เฮ้ยบอส วางกระเป๋าก่อนเปล่า จะได้ไปซื้อข้าวกัน”

ผมเบนสายตาดูตามฟีกซทันที ฟีบอสที่เดินตามหลังฟีกซมาเงียบ ๆ รับคำพร้อมกับส่งกระเป๋าให้เพื่อน

มิวรีบยกมือไหว้คนเป็นรุ่นพี่อย่างรวดเร็ว “สวัสดิ์ครับพี่บอส”
“หวัดดีมิว” เขาตอบกลับ ชำเลียงสายตามาททางผมราวกับจะ
ดูว่าผมจะทักทายเขาไหม

แต่ผมก็แค่คืบลูกขึ้นเข้าปากแล้วเคี้ยวหมับ ๆ ผมไม่เหมือนมิว
หรือคนที่จะยกมือไหว้คนที่พูดจาไม่ดีใส่เราขนาดนั้นได้ ถึงแม้หลัง
จากตอนนั้นผมจะเคยทำตัวสนิทสนมกับพี่บอสถึงขั้นไปกินข้าวด้วย
กันสองต่อสองก็ตาม แต่การกินข้าวด้วยกันครั้งเดียวก็ไม่ได้
หมายความว่าผมจะเคารพคนตรงหน้าขึ้นมาเสียหน่อย

“พี่ชไม่ต้องห่วงนะครับ” ผมหันไปยิ้มให้แฟนเพื่อน “ผมแค่
ล้อมิวเล่นเฉย ๆ ไม่ทำอย่างที่พูดจริง ๆ หรือ เพราะรู้อยู่แล้วว่ามี
มีคนทีลากมันขึ้นเตียงอยู่ทุก---

“ไอ้แหท!” มิวเตะขาผมจากใต้โต๊ะ แต่แรงมันไม่ทำให้สะดุ้ง
สะเทือนหรือ

ผมหัวเราะร่วนเมื่อเห็นใบหน้าสีแดงขึ้นของเพื่อน แก้มพี่ช
เองก็ขึ้นสีนิด ๆ เหมือนกัน ให้อายเหอะ คุณ้โคตรน่ารัก พี่ชเองถึง
จะวางมาดนิ่งกว่ามิว แต่จริง ๆ ก็ขี้เขินเหมือนกัน ผมเหลือบสายตา
ไปเห็นหน้าพี่บอสที่ยับยู่ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน มองมาทางผม
อย่างไม่ชอบใจ ซึ่งผมก็ทำเพียงยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

พี่บอสกับพี่ชผละไปซื้อข้าว ผมหยิบแก้วไค้กของตัวเองขึ้น
มาดูดูพลางพลิกข้อมือดูนาฬิกา

“มึงนี่...อย่าแซวกูต่อหน้าพี่ชนักได้ไหม” ไอ้มิวก้มลงกระซิบ
หน้ายังแดงไม่หาย ไอ้หมอนี่แย่ง่ายฉิบ “ต่อหน้านี่เขาไม่พูดอะไร
ก็จริง แต่ลับหลังนี่เขาเล่นกูหนักนะโว้ย แล้วพี่แกก็โคตรจะขี้หึง
เพราะงั้นแกเพล่า ๆ ลงหน่อยเหอะ ไม่งั้นสุดท้ายคนชวยก็กูนี่แหละ
ครับ”

“ همینความรักว่ะ” ผมพูดในสิ่งที่ใจคิดตรง ๆ
มิวโวยวายต่อ “ท่าแหท! ฟิงที่กูพูดบ้าง โอย ถ้าจะมาหมั้นได้
กันแบบนี้ก็ไปหาแฟนไป! จะได้เลิกฟุ้งซ่านสักที”
ฟุ้งซ่านหรือ ผมเนี่ยนะฟุ้งซ่าน?

**ผมครุ่นคิดสิ่งที่คุยกับมิวขณะที่เดินทอดน่องไปตาม
ท้องถนนใจกลางเมือง**

บางทีผมอาจจะเหงาจนฟุ้งซ่านตามที่ไอ้มิวตั้งข้อสังเกตก็ได้
ไม่สิ ผมไม่ได้เหงาถึงขนาดนั้นหรอก ส่วนไอ้เรื่องอยากมีแฟนมันก็มี
แล้วให้พูดตามตรง ไม่ใช่ที่ผมไม่เคยโดนผู้ชายจีบนะ อย่างที่บอก
ว่าหน้าผมมันก็ค่อนข้างบอกยี่ห้อว่าเป็น เพราะงั้นก็พอจะมีผู้ชาย
แวะเวียนเข้ามาบ้าง แต่ผมดันตั้งสเปคไว้สูงด้วยมั้ง สเปคไม่เท่าไร
แต่หาคนที่คุยด้วยแล้วคลิกลื่นมันยากกว่าที่คิดจริง ๆ นะ

ให้ตายเถอะ แค่ขอใครสักคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ หน้าตา
ดี รูปร่างดี ตัวสูง มีหน้าแบบที่ชอบนี่มันยากเกินไปหรือไง (ยากสินะ)
แต่ก็ช่างเถอะ ถึงผมจะโสด แต่ผมถือคติไม่ยอมนั่งเหงาอยู่คนเดียว
ในห้องแน่

ว่าแล้วสุดสัปดาห์แบบนี้ก็โฉบไปนั่งร้านประจำดีกว่า หาอะไร
เบา ๆ จิบ ฟังเพลงเอื่อย ๆ จากนั้นก็รอให้ใครสักคนเข้ามา ฟิงเป็น
แผนที่เข้าท่าดีไหม ไม่รู้เรียกว่าแผนได้รีเปล่า แต่ผมก็มุกนี้ตลอดนั่น
แหละ

ผมเข้ามานั่งอยู่ที่มุมเดิมในบาร์แห่งหนึ่งที่ถือเป็นแหล่งเฉพาะ
ของคนประเภทผม ไฟสลัว ๆ ภายในร้านทำให้ผมต้องตั้งค่าแสงใน
หน้าจอมือถือใหม่ ไม่งั้นจะปวดลูกตาอย่างยิ่ง

ผมนั่งไถโซเซียลมีเดียแบบที่คนอายุเท่าผมทุกคนจะต้องทำ

กันในเวลาว่าง เหยงหน้าขึ้นเป็นระยะ ๆ เพื่อว่ามีใครน่าสนใจในคำคืนนี้ อันที่จริงผมก็มีเหล่า ๆ ไว้สองคน คนหนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามผม ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะอายุพอ ๆ กันหรือไม่ก็ห่างกันเพียงไม่กี่ปี รายนี้โอเค แต่งตัวสะอาดสะอ้าน หน้าตาก็ไม่แย่ หน้าที่ดูดีที่สำคัญคือปราชตามองผมมาตลอดตั้งแต่ที่เครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์มาเสิร์ฟตรงหน้า

เรื่องของเรื่องคือผมไม่ใช่สายดื่ม คอไม่แข็ง เวลามานั่งร้านนี้ที่ไร่ พนักงานร้านจានตลอดว่าต้องชงอะไรก็ได้ที่ใส่เหล้าแค่นิดเดียวมาให้ผม และวันนี้ไม่รู้มือชงไปเจอะอะไรมา แก้วเหล้าของผมถึงได้เป็นสีชมพูสดใส แกมมีขนมฟรุ้งฟริ้งประดับอยู่บนแก้วประหนึ่งผมเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา ทั้งที่จุดประสงค์ที่ผมมานั่งแก้วอยู่นี้ก็เพื่อตกผู้ชายไม่ต่างจากผู้ชายคนอื่น

ผมหยิบแท่งป๊อกกี้รสสตอว์เบอร์รี่ขึ้นมาพร้อมกับปราชตามองคนที่สอง คนนี้นั่งอยู่หน้าบาร์เลย ห่างจากผมไปพอสมควรแต่ก็ยังอยู่ในระยะสายตา ว่ากันตามตรงแล้วผมสนใจคนนี้นี้มากกว่า เพราะเคยเจอเขาที่ร้านนี้สองครั้ง เหมือนเขาเองก็จะเหล่า ๆ มองผมตั้งแต่คราวก่อนนั้นเหมือนกัน แต่ก็ไม่เข้ามาทักสักที คนนี้น่าจะอายุมากกว่าอีกคน แต่เส้นผมสีทองที่ย้อมมาทำให้เขาดูเด็กลง เพราะความบ๊วบีนแบบเฮ้อ ๆ นั้น ต่างจากคนแรกที่ผมดำสนิทและดูเรียบบ่อยกว่า

ต่อจากนี้ผมจะเรียกสองเป้าหมายนี้ว่าหัวดำกับหัวทอง มาดูกันดีกว่าว่าคืนนี้ใครจะมาทักผมก่อน ผมยกสิทธิ์ให้คนแรกที่บุกก่อนเลยเพราะการบุกไม่ใช่สายผม แนวทางของผมคือใช้สายตากับท่าทางสอยมามากกว่า ผมเคยไม่ให้เพื่อนในกลุ่มฟังว่าวิธีของผมคือติดนิ้วเรียก แบบเปาะเดียวผู้ชายก็วิ่งเข้าหา

ผมก้มหน้าลงแล้วไอโซเชี่ยลต่อไป เจอรูปร่างมิวเซียมที่กับพีกช
ในร้านอาหารตามสั่งของแม่มัน ชิ! เหม็นความรัก นี่พาแฟนไปที่
บ้านกันทุกวันหยุดเลยเปล่านั้น คราวก่อนมิวกก็เล่าให้ฟังว่าพีกชพา
มันไปกินข้าวกับที่บ้าน อะไรจะไปมาหาสู่กันชัดเจนขนาดนี้ แล้วดู
ผมสิ โสตสนิทจนต้องมานั่งอ้อยผู้ชายในบาร์ เออ เออเออ ผมก็มี
วิธีเอ็นจอยชีวิตในแบบของผมละวะ

ข้อสงสัยตาขึ้นอีกที ผมเห็นพี่หัวดำส่งยิ้มมาให้แล้วคราวนี้
ผมกำลังจะยิ้มตอบ แต่พนักงานคนเดิมดันเดินกลับมาพร้อมกับ
เครื่องดื่มกลิ่นฉุนที่น่าจะผสมเหล้าแรงอยู่

“ผมไม่ได้สั่งนี่ครับ” ผมพูดงงๆ อีกอย่าง...พี่แกก็น่าจะรู้อยู่
แล้วว่าผมไม่ชอบกินเหล้าแรง

“ผมสั่งให้เอง” เสียงนุ่มๆ ของใครอีกคนแทรกขึ้นขณะที่
พนักงานขอตัวจากไปไวปานสายลม

หยุด...พี่หัวทองมาวะ! เราสบตากันมาตั้งหลายรอบแล้ว แต่
เขาไม่เคยเข้ามาทักเลย แต่บทพี่แกจะรุกก็รุกเลยวะ!

“มาคนเดียววีเปล่าครับ” เขาถามยิ้มๆ ทั้งที่รู้คำตอบดี “จะ
รังเกียจไหมถ้าผมขอนั่งด้วย”

“ตามสบายเลยครับ” ผมตอบนิ่งๆ อย่างไว้ท่า แม้ใจจริงแทบ
จะลุกขึ้นไปเลื่อนเก้าอี้ให้พี่แกนั่งก็ตาม

พี่หัวทองเลื่อนเก้าอี้แล้วทรุดตัวนั่ง ในมือมีแก้วเหล้าถือติด
มาด้วยอยู่แล้ว

เราสองคนแนะนำตัวกันง่าย ๆ เขาอายุมากกว่าผมห้าปี ชื่อ
เล่นชื่อบี เขาชวนให้ผมชนแก้วกับเขาง่าย ๆ ผมทำตามที่เขาขอพร้อม
กับยกขึ้นจิบตามมารยาท ของเหลวร้อนไหลผ่านคอไป แต่ผมก็ยัง
รักษาสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติได้ ถึงจะไม่ชอบเหล้าแรง ๆ แต่ทำให้

อีกฝ่ายเสียน้ำใจคงไม่ใช่เรื่องดี

“แล้วนี่น้องแนนเรียนอยู่คณะอะไรครับเนี่ย” เขาชวนคุยหลังจากผมบอกชื่อมหา’ลัยที่เรียนอยู่

“วิศวะคอมพิวเตอร์ ครับ”

“โห! แบบนี้ก็ต้องเก่งคอมพิวเตอร์น่าดูเลยสิ”

ผมยิ้มนิด ๆ ก่อนจะตอบ “ก็เฉย ๆ แหะแหละ พี่ แล้วพี่ปีละครับทำงานบริษัทเกมนี่เป็นไง”

“ก็โอเคนะ งานมีหนักบ้างเบาบ้าง สลับกันไป”

“จริง ๆ ผมก็สนใจงานสายนั้นนะ”

พี่ปีเป็นคนชวนคุยเก่ง ไม่ได้หมายความว่าคุยสนุกจนน่าประทับใจอะไรแบบนั้นนะ ยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่เขาก็สรรหาหัวข้อสนทนามาคุยได้เรื่อย ๆ ซึ่งผมเหมาะ กับคนประเภทนี้มากกว่า เนื่องจากตัวเองชวนคุยไม่เก่ง

พี่หัวดำที่ตอนแรกเหล่ ๆ ผมไว้หายออกไปจากร้านตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ เป็นเรื่องปกติแหละ ผมเองก็เคยหลบออกจากร้านมาเวลาคนที่ตัวเองเล็งไว้โดนคนอื่นงาบไปซึ่ง ๆ หน้า ไว้โอกาสหน้าแล้วกันนะพี่หัวดำ ถ้าพี่แวะมาร้านนี้อีก เราคงได้กินกันสักวัน

“อีกสักแก้วนะครับน้องแนน” พี่ปีชวน

ผมขมวดคิ้วมุ่นนิดหนึ่งเพราะตัวเองซัดไปสองแก้ว ตัวเริ่มร้อนไปหมดแล้วเนี่ย “ผมว่าพอแล้วดีกว่ามั้งพี่”

“น่านะ” เขาอ้อน “ดื่มเป็นเพื่อนพี่ที แก้วเดียว สุดท้ายแล้ว”

นี่กะมอมทั้งตัวเองและผมแบบเต็มทีเลยสินะ

ผมยอมเออออตามน้ำอย่างไม่อึดออด เมื่อแอลกอฮอล์แก้วที่สามไหลลงคอ ผมก็รู้สึกได้ว่ามือเขาเล็ดยมาแถว ๆ ต้นขาผมแล้ว แต่ยังไงล่ะ มือผมก็เนียนต๊ะแขนต๊ะไหล่ต๊ะเอวเขาไม่น้อย

เหมือนกัน อีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับกระซิบอะไรบางอย่าง
ริมฝีปากเขาเฉียดแก้มผมแล้ว เออละ ถ้าจะมากกว่านี้ต้องเปลี่ยน
สถานที่ และผมไม่ยอมให้เราหยุดกลางคันง่าย ๆ แน่

“ผมว่าเราคิดเงินกันดีกว่า” ผมพูดขึ้นมาก่อน มองตาเขาอย่าง
มีความหมาย ให้ตายสิ! ดูใกล้ ๆ แบบนี้แล้วหน้าเขาหล่อกว่าที่คิด
เยอะเลย

พีบีลี่ยิ้มอย่างยินดีพร้อมกับควักกระเป๋าเงิน

ผมได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นรัวขึ้นด้วยความตื่นเต้น เป็น
แบบนี้ตลอดแหละเวลาตัดสินใจขึ้นเตียงกับใคร ยิ่งตอนที่อีกฝ่าย
เลื่อนมือมาแตะแขนผมเหมือนชวนเดิน อาจจะเป็นเพราะฤทธิ์เหล่าที่
กรอกลงคอไปด้วยเลยยิ่งทำให้ผมรู้สึกวูบวาบเข้าไปอีก เหมือนคุณ
อยู่ในโลกเคลิ้ม ๆ ของตัวเองที่อะไรก็ดูจะน่าสนุกไปเสียหมด

แต่แล้วผมก็ถูกกระชากออกจากโลกความฝันของตัวเองเมื่อ
มีแรงบางอย่างจุดแขนผมไปอีกทาง ผมเห็นสีหน้าแปลกใจของพีบี
ผมเองก็แปลกใจไม่น้อยเช่นกัน ยิ่งตอนที่หันกลับไปดูว่าใครเป็นคน
กระชากผมไป ผมยิ่งต้องอึ้ง

นี่พีบอสมาทำอะไรแถวนี้วะเนี่ย

“แนท ขอโทษที่ให้รอนะ” เขาว่า เหงื่อเม็ดโตไหลลงบนแก้ม
แววตามีความลังเลไม่แน่ใจในตอนแรก แต่วินาทีต่อมาเขาก็ตัดสินใจ
ใจได้ “คงจะรอนานมากละสิ เราลืบก้นเถอะ ดึกมากแล้ว อย่าไป
รบกวนคนอื่นเลย”

“อ่า แต่...” พีบีพยายามเปิดปาก ดูสร้างเมฆาไปเยอะเลย ผม
เองก็เหมือนกัน นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

“พีบอส---

“ขอโทษด้วยนะครับที่น้องผมรบกวน” พีบอสหันไปพูดกับ

พี่ปีก่อนจะออกแรงลากผมออกจากร้าน

ว่าแต่...นี่ผมไปเป็นน้องของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่

ไม่สิ แล้วพี่บอสมาทำอะไรในบาร์เกย์แบบนี้ แปลว่าพี่เขาก็
เป็นนั่นหรือ

ไม่สิ...

แล้วเขาจะมายุ่งอะไรกับเรื่องของผมด้วยเนี่ย

คนกำลังจะได้กันจะมาขัดขวางทำไม

ใครจะรับผิดชอบความอยากของผมหลังจากนี้ ฮะ?

“พี่บอส” ผมพูดขึ้นหลังจากอีกฝ่ายสะบัดแขนผมออกอย่าง
หัวเสียเต็มที่ เดี่ยวนะ คนที่ควรหัวเสียนี้น่าจะเป็นผมไม่ใช่หรือ “พี่
ทำอะไรของพี่ครับเนี่ย”

“ทำอะไรนั่นหรือ” เขาหันมามองหน้าผมอย่างอารมณ์เสีย
แล้วต้องพามาตรงที่ซอยเปลี่ยว ๆ ไม่มีคนผ่านด้วยนะ หวังว่าเขาคง
ไม่ได้วางแผนชัดผมหมอบแล้วปล่อยให้นอนเลือดอาบอยู่แถวนี้ ยิ่ง
ตอนนี้ผมเบลอ ๆ จากเหล้าที่กินเข้าไปอีก สู้แรงเขาไม่ไหวหรือ “ก็
ช่วยนายยังงี้ละไอ้เด็กโง่ ไม่รู้ตัวเลยรีไร่งว่ากำลังจะโดนลากไปอัด
ถั่วดำนะ”

น้ำเสียงกับสีหน้าที่แสดงออกถึงความรังเกียจทำให้ผมสรว
เมาขึ้นมาอีกระดับ ความรู้สึกหงุดหงิดและไม่ชอบขี้หน้าเขาเดิม ๆ
กลับมาอีกครั้ง

“แล้วพี่ไม่คิดบ้างหรือว่าบางทีผมอาจจะกลายเป็นฝ่ายอัดเขาเอง
ก็ได้”

พี่บอสชะงักก็ ก็น้ำซัดลงกะทันหัน และนั่นทำให้ผมสะใจ
เป็นบ้า

“นาย...นายว่าไงนะ!”

ผมยิ้มเย็น สาวเท้าเข้าหาคนตรงหน้าที่ถอยกรูดไปด้านหลัง ทั้งที่ถ้าวัดกันด้วยแรงจริง ๆ แล้วผมไม่มีทางเอาชนะเขาได้เลย แต่ผมมีบางอย่างที่ทำให้เขาถอยได้ อาจจะเป็นตาผมละมั้ง มีคนเคยบอกว่าแววตาผมน่ากลัวมาก ๆ เวลาโกรธ

“ผมบอกว่า...” ผมลดเสียงลง มือยันกำแพงด้านหลังโดยมีพิบอสอยู่ด้านใน เสียแต่ผมเด็ยกว่าเขาเท่านั้นเอง ไม่งั้นคงเหมือนพวกอันธพาลไถตังค์แล้ว “พี่ไม่คิดบ้างหรือไงว่าผมจะเป็นฝ่ายอัดข้างหลังผู้ชายคนนั้น ทำไมถึงคิดว่าผมจะโดนเขาอัดล่ะ”

“ก็...”

“ไม่สิ ผมขอถามใหม่ดีกว่า พี่จะมายุ่งอะไรเรื่องของผมด้วยวะ ผมจะไปทำอะไรที่ไหนกับใครก็เรื่องของผมรีเปลา่ รู้ไหมว่าพี่ทำผมเดือดร้อนแค่ไหน” กว่าจจะร้อเหยื่อมาติดเบ็ดได้นี้่นั่งอ่อยอยู่ตั้งนาน แล้วคือความอยากมันแล่นมาจากคอหอยแล้วเนี่ย แต่ตอนนี้ผมต้องมาเคว้งอยู่กับผู้ชายอีกคนที่แสดงท่าทีรังเกียจเกลียดอย่างเห็นได้ชัดเนี่ยนะ

ล้อกันเล่นไซ้ใหม่!

“เฮ้ย! ขอโทษ” เขาละล้าละล้าออกมาจนได้ “แค่เป็นห่วงนายนี่กว่าเมาจันไม่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังจะโดนชวนขึ้นเตียงอยู่”

ผมจ้องหน้าเขา เห็นความจริงใจจากแววตาคู่นั้นได้ ผมจึงเริ่มชักมือกลับมาอย่างเชื่องช้า อารมณ์หงุดหงิดสลายหายไปอย่างรวดเร็ว

“ห่วงผมหรอ”

“ใช่”

“ทำไม”

“ก็เป็นรุ่นน้องปะวะ” ยกมือเกาหัวอย่างลำบากใจ “แถมเป็น

เพื่อนมิวอีก แล้วเราก็เชื่อว่าไม่รู้จักกัน”

หืม?

“เอาเป็นว่าขอโทษด้วยแล้วกัน ไม่นึกว่านายจะเป็นแบบนี้
นี่หว่า”

“ช่างเถอะครับ” ผมยกมือกุมหัว เหล้าเริ่มออกฤทธิ์แล้วไหม
ละ “ผมเหนื่อยแล้ว กลับไปนอนดีกว่า”

“จั้นพีกลับมาเป็นเพื่อน” ผมกำลังจะบอกเขาว่าไม่ต้อง แต่
อีกฝ่ายจุดผมแล้วเดินนำออกไปเรียบร้อย “เม้าแบบนี้เดี๋ยวก็กลับ
ไม่ถึงบ้านหรอก ให้ตายเถอะ ปวดหัวเป็นบ้าเลย อยู่ดี ๆ ก็ดีแล้ว
แท้ ๆ ดันต้องมาคอยดูแลเด็กอีก”

ใครขอให้เขามาดูแลตอนไหนวะ...

แต่ก็อีกนั่นแหละ สติอยู่กับผมแค่ครั้งหนึ่งแล้วตอนนี้

อ่า... น่าเสียดาย

ถ้าพีบอสออกปากว่าจะยอมชดใช้ด้วยการนอนกับผมแทน
พีบีละก็ ผมคงหายโกรธเขาได้สนิทใจมากกว่านี้

บทที่ 2

[Boss]

เรื่องของเธอเรื่องมันมีอยู่ว่าผมมีความจำเป็นต้องไปส่งพีบีว
ขึ้นเครื่อง

“โอย ให้ตายเถอะ กระจ่าไปใหญ่เท่าควาย ขนอะไรไป
นักหนาครั้นเนียพีบีว”

“เอาน่า อย่าบ่นนักเลย” ลูกพี่ลูกน้องตัวแสบของผมยิ้มกว้าง
มาให้ ลากกระจ่าไปพอ ๆ กับที่ผมเพิ่งเอาลงมาจากรถแท็กซี่เดิน
นำเข้าไปในท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ที่ที่ไม่รู้ว่าแอร์จะหนาวเกิน
ความจำเป็นทำไม ที่ที่เห็นผู้คนจากทุกมุมโลกมากระจุกกัน ที่ที่คน
เยอะได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

“นี่พีบีว ผมถามจริง ๆ” ผมอดไม่อยู่ต้องเปิดปากขึ้นมาอีกจน
ได้หลังจากช่วยพี่แกยกกระจ่าขึ้นที่ซ่งเพื่อโหลดได้เครื่องเสร็จ “พี่
เอาของอะไรไปมากมายนักหนา ไปแค่สองอาทิตย์เองไม่ใช่หรอ
ญี่ปุ่นเนีย ขนไปซะอย่างกับจะย้ายไปอยู่สักสิบปี”

“เวอริไปไอบอส แคเตยฝากให้เอาของไปให้หน่อยก็เลยช่วย ๆ
เขา”

เตยที่ว่านี่แฟนพีบิว เหมือนจะเพิ่งคบกันได้ไม่นาน แต่เห็นที่
แกบอกคุยกันมาพักใหญ่แล้ว และตอนนี้พีบิวก็กำลังจะบินไปหาสาว
บางทีผมก็อดอิจฉาพวกคนทำงานแล้วไม่ได้ ผมเองก็อยากเก็บเงิน
แล้วบินไปเที่ยวต่างประเทศบ้างเหมือนกัน

“แล้วนี่เดี๋ยวกลับมาพีก็ต้องบินกลับเชียงใหม่อีกรึเปล่าเนี่ย”

“ไม่รู้ คุณก่อน” เขาว่าพาลงพริกดูหน้าพาสปอร์ตและตรวจสอบ
ตัวในมือ “แต่ถึงตอนนั้นคงต้องให้แกมาช่วยขนของอีกนั่นแหละ
ขอบใจมากนะน้องรัก เดี่ยวพีต้องเข้าเกตละ”

“แบบนี้ตลอด”

“เอาน่า เดี่ยวเอาของมาฝาก กันดัมมิไซไหม”

“นารูโตะด้วย”

“ไอ้...เฮ้ย”

“ขนมกับช็อกโกแลตด้วยนะ ห้ามลืม”

“เออน่า เดี่ยวขนมาให้เยอะ ๆ แน่”

“อย่าลืมของฝากของไอ้ไก้นะ” ผมพูดอย่างนึกขึ้นได้ ไอ้ไก้เป็น
หมาประจำบ้านของพีบิวที่เชียงใหม่ ผมลืมนึกถึงมันไปเลยนะเนี่ย
แต่เมื่อก่อนเวลาผมแวะไปบ้านนั้นต้องเล่นกับไอ้ไก้ตลอด

พีบิวชะงักกึกกัณฑ์ หันกลับมามองผมด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ

“บอส...”

“อะไร”

“พียังไม่ได้บอกเธอ”

“อะไร”

“ไอ้ไก้ตายแล้ว”

ผมอ้าปากค้าง มองหน้าคนพูดเหมือนจะถามย้ำเพื่อความ
แน่ใจ

พี่บิวพยักหน้าหงิก ๆ “มันตายมาตั้งแต่ช่วงต้นปีแล้วมั้ง ไม่ใช่
พี่บอกบอสแล้วหรือ?”

“ไม่” ผมละล่าละลัก อยู่ ๆ ก็รู้สึกเศร้าขึ้นมาอย่างท่วมท้น อาจ
เป็นเพราะครั้งก่อนที่เจอไอ้โก้ ผมสัญญาว่าจะเอาขนมไปฝากมัน
ก็ได้ แต่นี่...ไม่มีโอกาสซะแล้ว “พี่ไม่ได้บอก”

“เออ นั่นแหละ มันตายแล้ว” พี่บิวว่าด้วยน้ำเสียงไม่ทุกขหรือ
นั่นยิ่งทำให้ผมเสียใจขึ้นไปอีก “บอส พี่ไปละนะ ยังไงขากลับ
รบกวน...เฮ้ย! เอ็งเป็นอะไรเนี่ย ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น นี่เสียใจที่พี่
ต้องจากไปขนาดนี้เชียรวะอะ?”

“ไม่ใช่โง้ย!” เอ็งน่าจะไปไหนก็ไป “แต่...เรื่องไอ้โก้ได้ไง ทำไม
พี่ไม่บอกผมเลย พี่ก็รู้ว่าผมรักไอ้โก้จะตาย แล้วผมยังไม่ได้เจอมัน
เป็นครั้งสุดท้ายเลย”

“ห้าบอส! หมามันก็แก่แล้ว แกจะให้มันอยู่นานเท่าแก่ได้ไง
เออ ต้องไปละ มีลิสต์ของที่ซื้อข้างในด้วย ไปก่อนนะน้องรัก กลับ
บ้านดี ๆ ละ” มันยี้หัวผมแรง ๆ ทีหนึ่งแล้วผลุบไปขึ้นบันไดเลื่อนที่
เข้าได้เฉพาะผู้ที่มีตั๋วเดินทางไปต่างประเทศ

ไอ้...ไอ้พี่บ้านี่! หมาตายตั้งหลายเดือน แต่ไม่บอกผมสักคำ
มันน่าตบกะโหลกสักทีใหม่!

หลังจากส่งพี่บิวเสร็จ อารมณ์ผมก็ดาว์นลงอย่างที่แม่แต่
ตัวเองยังตกใจ

ปกติแล้วผมไม่ใช่คนชอบเที่ยวกลางคืน ถ้ามากับพวกไอ้กซ
อะไรอย่างนี้ก็มีบ้าง แต่คราวก่อนผมชวนไอ้กขมานั่งร้านประจำ มัน
ก็ปฏิเสธผมเพราะติดนัดกับมิวแฟนมันไว้

ห้าเอี้ย! กลายเป็นพวกติดแฟนไปแล้ว ทั้งให้เพื่อนอย่างผมได้แต่แกร่วอยู่กับห้อง วันนี้สบโอกาส ได้ออกมานอกบ้านดึก ๆ เพราะต้องมาส่งพีบีว บวกกับเรื่องหมาสุดที่รักตาย ผมเลยหาข้ออ้างให้ตัวเองมาหาอะไรดีมีคนเดียวซะเลย

ไม่ใช่ว่าผมมากินเหล้าเพราะว่าหมาตายหรือกะนะ แต่เพราะผมอยากกินอยู่แล้วต่างหาก ไม่สนเรื่องที่ไอ้ชไม่ยอมมากินเหล้ากับผมครวาก่อนด้วย! ไอ้เรื่องพวกนั้นก็แค่ข้ออ้างทั้งนั้นแหละ

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ตอนนั้นผมก็นั่งอยู่ในบาร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งพร้อมกับแก้วเหล้าคือกเทลตรงหน้า แล้วก็ค้นพบในเวลาต่อมาไม่นานว่าการมานั่งกินเหล้าคนเดียวโดยไม่มีเพื่อนมาด้วยช่างน่าเบื่อพอ ๆ กับต้องอดทนดูรายการข่าวการเมือง ที่แม้จะอยากเปลี่ยนช่องแค่ไหน ฟอกก็ไม่ยอม

แต่แล้วสายตาผมก็ไปสะดุดเข้ากับร่างใครคนหนึ่งที่คุณเคย

ที่บอกว่าคุณเคยเพราะเราสองคนเห็นกันมาตลอด เจอกันครั้งแรกก็แทบจะมีเรื่องกัน ครั้งต่อ ๆ มาก็ดีบ้างแย่งบ้างแล้วแต่สถานการณ์

หมอนั้นคือแนน เพื่อนของไอ้มิว

ความสัมพันธ์ของเราสองคนค่อนข้างแปลก ถ้าถามผมนะเหมือนบางครั้งเราก็กัดกันแบบเอาเป็นเอาตาย ส่วนหนึ่งผมว่าหมอนั้นไม่ชอบช้หน้าผม (ผมก็ไม่ชอบช้หน้ามันเหมือนกันแหละวะ) แต่บางครั้งเวลาสบตักันได้ เราสองคนก็นั่งกินข้าวด้วยกันหน้าตาเฉย และในช่วงเวลาแบบนั้นผมก็พูดได้เต็มปากกะนะว่าไม่ได้เกลียดมัน ไอ้แนนเพื่อนไอ้มิวเองก็ดูเป็นคนที่ไม่โอเค ถ้ามันไม่ทำตัวกรวนตีนใส่ล่ะนะ

ดูเหมือนแนนจะไม่ได้สังเกตผม เพราะมูมที่ผมนั่งอยู่ไม่ใช่มูม

ที่แนทจะมองมาเห็นง่าย ๆ ด้วยส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งไอ้แวนนั้น
เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์ ถ้าอย่างนั้นมันจะมานั่งบาร์ทำไม
วะ ทำไมไม่ไปนั่งเล่นอยู่บ้าน แต่เดี๋ยวก่อน...นี่ไอ้เด็กนั่นมันสั่งอะไร
มา ทำไมเป็นสิชมพู่หวานจ้อยขนาดนั้น นี่เอ็งมานั่งบาร์แล้วสั่ง
สตรีว์เบอร์รี่ปั่นกินอะไระ ยังไม่นับขนมประดับที่ขอบแก้วอีก

รสนิยมนี้เหลือเกินจริง ๆ

ที่แรกผมตั้งใจว่าจะไม่เข้าไปยุ่ง ก่อนหน้านั้นหมอนั่นก็ไม่ได้พูด
ทักทายอะไรผม เราอาจจะเหมาะกับการทำเป็นไม่รู้จักรักกันมากกว่า
ก็ได้ เพราะโดยส่วนตัวผมเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบยุ่งกับใครอยู่แล้ว

เดี๋ยวนะ เหมือนจะมีผู้ชายหิวทอง ๆ คนหนึ่งเข้าไปคุยกับ
ไอ้แวนนั้น นั่นคนรู้จักไอ้แนทเหรอ แต่ถ้างั้นทำไมไม่เข้าไปคุยกัน
แต่แรกละ ก็เห็นมอง ๆ ไอ้แนทมาอยู่สักพักแล้ว---

เดี๋ยวก่อนนะ! นี่ไม่ใช่ ไอ้แนทกำลังจะโดนล้อลวงหรือ
หรือ!

ผมดันแก้วเหล้าของตัวเองออกแล้วหยิบน้ำเปล่าขึ้นมาดื่ม
แทนเพื่อไล่แอลกอฮอล์ที่ลงท้องไป มองสถานการณ์ของรุ่นน้อง
คนนั้นอย่างไม่ไว้วางใจ

พยายามบอกตัวเองแต่แรกแล้วนะว่าอย่าเข้าไปยุ่ง

อีกอย่าง...ไอ้แนทมันเป็นผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิงสักหน่อย กลัว
อะไรไม่เข้าท่า

แต่เพราะท่าทีที่แสดงออกว่าเมามากของรุ่นน้องคนนั้น จน
แล้วจนรอดผมก็อดไม่อยู่ กลัวว่ามันจะโดนทำมิดีมิร้ายทั้งที่ไม่ได้สติ
ดังนั้นผมจึงเข้าไปขวางสองคนนั้นที่กำลังจะออกจากร้านหลังจาก
ผู้ชายหิวทองจ่ายเงินเสร็จ เอาจริง ๆ มันเหมือนร่างกายขยับไปเอง
มากกว่า ผมไม่ได้คิดจะสอดมือแต่แรกด้วยซ้ำ

“ไม่คิดบ้างหรือไงว่าผมอาจจะกลายเป็นฝ่ายอัดข้างหลังผู้ชายคนนั้น ทำไมถึงคิดว่าผมจะโดนเขาอัดล่ะ”

“ก็...”

“ไมลี ผมขอถามใหม่ดีกว่า พี่จะมายุงอะไรเรื่องของผมด้วยนะ” แนนพูดด้วยท่าทีหงุดหงิดเต็มที่ “ผมจะไปทำอะไรที่ไหนกับใครก็เรื่องของผมรีไปเล่า รู้ไหมว่าพี่ทำผมเดือดร้อนแค่ไหน”

“เฮ้ย! ขอโทษ” ผมพูดออกไปในที่สุด ไม่คิดว่าความหวังดีของตัวเอง สุดท้ายจะเป็นได้แค่การเสือกของอีกฝ่าย “แค่เป็นห่วงนายนึกว่าเมจจนไม่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังจะโดนชวนขึ้นเตียงอยู่”

“ห่วงผมหรือ”

“ใช่”

“ทำไม”

“ก็เป็นรุ่นน้องปะวะ” ผมยกมือยี้หัว “แถมเป็นเพื่อนมิวอีกแล้วเราก็ใช่ที่ไม่รู้จักกัน”

แนนเม้มริมฝีปากแน่นขึ้นอย่างครุ่นคิด

“เอาเป็นว่าขอโทษด้วยแล้วกัน ไม่นึกว่านายจะเป็นแบบนี้หว่า”

“ช่างเถอะครับ” เขายกมือกุมหัว “ผมเหนื่อยแล้ว กลับไปนอนดีกว่า”

“นั่นพี่กลับเป็นเพื่อน” ได้ข้อสรุปกันสักที ดีเหมือนกัน ผมเองก็อยากกลับไปนอนแล้ว เจอแบบนี้ไปนี่ปวดเสด “เมมาแบบนี้เดี๋ยวก็กลับไม่ถึงบ้านหรอก ให้ตายเถอะ ปวดหัวเป็นบ้าเลย อยู่ดี ๆ ก็ดีแล้วแท้ ๆ ดันต้องมาคอยดูแลเด็กอีก”

แนนไม่พูดอะไรตอบ ผมเองก็ไม่ได้พูดอะไรอีก คงเป็นเพราะพวกเราสองคนล้ามากแล้วทั้งคู่

อย่างน้อยวันนี้ผมก็มีบทเรียนละ
อย่าสออดมื่อไปยุ่งเรื่องของใคร ไม่ว่าคนคนนั้นจะเดือดร้อน
หรือไม่ก็ตาม เพราะนอกจากเขาจะไม่ซึ้งใจแล้ว เขาอาจจะกลับมา
กััดหัวเราขาดแทนได้
วันหลังจะไม่ยุ่งเรื่องของแม่งแล้ว

[Nat]

“แนท”

“หืม?” ผมไม่เงยหน้าขึ้นมาจากจอมือถือ

“แกอยู่ฝั่งไหนวะ เวลาอยู่บนเตียง”

คำถามจากมิวคราวนี้เรียกความสนใจจากผมได้ ตอนนีัพวก
เรากำลังนั่งอยู่ในคาเฟ่ ตรงหน้าทางหนังสือและเอกสารประกอบการ
เรียนค้างเอาไว้ ความคิดไ้มิวทั้งนั้นแหละที่ชวนเพื่อนมาติว (ทั้ง
ที่ผมไม่ได้เรียนคณะเดียวกับมัน) ก่อนจะถึงช่วงสอบใหญ่ล่วงหน้า
เป็นเดือนแบบนี้

“ฝั่งไหนนี่คือ?”

“ไม่ต้องมาทำเป็นไม่รู้เรื่องหน่อยเลย” เพื่อนผู้แสนใสซื่อของ
ผมแยกเขี้ยว “แกก็รู้ว่าเราหมายถึงข้างล่างหรือข้างบน”

“บางทีก็ข้างล่าง บางทีก็ข้างบน” ผมตอบก่อนจะยกยิ้มยียวน
ให้ “แต่แกต้องทำความเข้าใจใหม่นะมิว บางทีคนที่โดนเสียบก็อยู่
ข้างบนได้นะ แบบออนท็อปไง”

มิวสะดุ้ง แก้มขาวของมันแดงระเรื่อขึ้นมาจนสังเกตเห็นได้ โคตร
น่าแกล้ง สงสัยจังว่าพี่กซจะรู้สึกแบบนี้เหมือนกันรีเปล่าตอนจ้องจะ
งาบเพื่อนผม

“แปลว่าแกเป็นฝั่งโดนเสียบเหออ”

“ก็ไม่ได้พูดแบบนั้นสักหน่อย” ผมว่า หยิบแก้วชาเขียวปั่นของตัวเองขึ้นมาดูต ดูว่าจะสั่งของหวานมากินอีกสักชิ้น เมื่อก็กินชีสเค้กไปแล้ว คราวนี้กินอะไรดีน้ำ~

“จ้ะนี่เป็นฝั่งเสียบ” มันพูดเสียงเบาราวกับกำลังบอกความลับที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ

ผมยิ้มขึ้น ตัวเองก็ทำกับแฟนมาตั้งเยอะแล้วแท้ ๆ ยังจะอายอีก “ก็ไม่ได้พูดแบบนั้นเหมือนกัน”

“อ้าว!”

ผมกวักมือเรียกพนักงานมาเพื่อสั่งพายแอปเปิ้ลชิ้นหนึ่ง หันไปถามมิวว่าจะเอาอะไรใหม่ ใจแฉ่งแฉดผมก็สายหน้า และเมื่อพนักงานรับออเดอร์ไป เจ้าตัวก็เริ่มเค้นผมต่อ

“ตกลงยังงัยกันแน่ไอ้แฉท เอาดี ๆ ดี คือหุ่่นอย่างแก หน้าตาท่าทาง...มันดูครึ่ง ๆ กลาง ๆ ะ บอกไม่ถูกเลยว่าจะอยู่ฝั่งไหน”

“ของแบบนี้ขึ้นอยู่กับความชอบส่วนตัววัย” ไม่ได้เกี่ยวกับหุ่่นสักหน่อย ขนาดของไอ้ันนั้นก็เกี่ยวนะ เผื่อใครเข้าใจผิด รสนิยมล้วน ๆ ครับ

“แล้วความชอบแกคือ?”

“ขึ้นอยู่กับคูภรณ์ี่ะเพื่อน”

มิวเลิกคิ้ว “หมายความว่า?”

“ก็หมายความว่า...กูจะเสียบหรือจะโดนเสียบก็ได้ แล้วแต่สถานการณ์ครับผม”

เพื่อนผมทำสีหน้าบึ้งยาก ไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน นี่ถ้าเป็นเพื่อนอีกกลุ่มที่แรงพอ ๆ กับผมคงไม่เปลี่ยนสีหน้ากันเลยด้วยซ้ำ แต่เพราะแบบนี้แหละมันถึงได้ไม่สนิทกับไอ้มิวขนาดที่จะแสดงตัวตนเต็มที่ก่อนหน้าที่มันจะคบพี่กช ผมกลัวว่าถ้าพูดอะไรแรง ๆ ไป

ตามนิสัยแล้วมันจะรับไม่ได้

แต่ตอนนั้นมันคบกับพี่ชซึ่งเป็นผู้ชายแล้ว แกรมปานี่คงนอนด้วยกันไปแล้ว จะคุยอะไรกับมันก็ไม่ต้องมาคอยระวังมากแบบเมื่อก่อน

“แปลว่าแกจะอยู่ฝั่งไหนก็ได้จั้นเหวอ”

“สรุปง่าย ๆ ก็แบบนั้นแหละ”

“สุดยอดเลยวะ”

“คนเราก็ตองใช้ร่างกายให้คุ้มปะวะ”

“ต้องคุ้มขนาดมึงเลยเหวอ”

“แต่มึงไม่ต้องไปเสียเวลาขอพี่ชหรือกะ กูว่าเขาคงไม่ยอมโดนมึงเสียบหรือ”

“ไอ้हांแนท!”

ผมหัวเราะร่วนพร้อมกับขยับเอกสารบนโต๊ะให้พายแอบเปิ้ลของผมร่อนลงมาจากมือพนักงาน เป็นจังหวะเดียวกับที่เพื่อนอีกคนที่เรารออยู่มาพอดี

“เฮ้ย! โทษทีวะพวกมึง” ไอ้แก่งว่าพร้อมกับหายใจหอบ “มาเข้าไปหน่อย พอดีไปร้านหนังสือมา หาตั้งนาน”

“หน่อยบ้าอะไรละ โคตรช้า” มิวโวยวาย ส่วนผมก็ลงมือกินขนมของตัวเองอย่างอ้อยอิ่ง “มาอธิบายแกรมมานี้ให้หน่อย โคตรไม่เข้าใจเลย ไม่ได้เข้าเรียนครั้งเดียวถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก ช่วยหน่อย”

“ไหน มา ๆ อันนี้กูรู้”

ผมมองพวกมันสองคนอธิบายภาษาญี่ปุ่นให้กันแล้วได้แต่ถอนหายใจ กินขนมของตัวเองต่อ หยิบซีทบนโต๊ะที่ได้มาจากเล็คเชอร์ของตัวเองมาดูบ้าง

ท่าเอ๊ย! ไม่มีอารมณ์อ่านสุด ๆ ใ้มีวแม่งคิดได้ใจวะชวนมา
ตีว ทั้งที่อีกตั้งนานกว่าจะสอบ

จนแล้วจนรอดผมก็แทบไม่ได้อะไรเข้าหัว ใ้แก่งที่มาคนท้าย
สุดกลับไปก่อนตามระเบียบ และเหมือนตอนนี้อึดทนของผม
จะหมดลงแล้ว แต่ยังไม่ทันจะได้พูดขอตัวแล้วจรลีไปหาอะไรจรรโลง
ใจกว่านี้ทำ ใ้มีวก็พูดแทรกขึ้นมาก่อนราวกับได้ยินเสียงในใจ

“มีง พี่กชจะมารับกูไปดูหนังวะ”

ไอโห! บอกกู่ทำไมครับเนี่ย อยากเห็นคนโสดตาร้อนตายด้วย
ความอิจฉาเหรอ

“มีงไอเคไ้ปะ แบบ...เขาอยู่หน้าร้านแล้ว”

ผมหันไปมองตามมือของใ้มีว พี่กชโบกมือหย็อย ๆ มาให้
อย่างเรงร่า โอ้ย พ่อคุณ ชุดไปรเวทดูดีเข้ากับตัวมาก เห็นแล้วได้แต่
อิจฉาเพื่อน ได้แฟนหล่อดูดี แถมยังเอาใจใส่ดีอีก

ผมโบกมือให้เขากลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย ส่วนใ้มีวเก็บ
กระเป๋าอย่างรวดเร็ว บอกลาผมอีกรอบแล้วเดินไปหาพี่กชด้วยรอยยิ้ม
ที่กว้างขึ้นบนใบหน้า

ผมมองพี่กชโอบเอวใ้มีวขณะพาเดินไปที่โรงหนัง เพื่อนผม
ผลึกเขาออกแทบไม่ทันพร้อมกับไวยวายหน้อย ๆ ผมได้ยินเสียง
ตัวเองถอนหายใจเฮือก ลงมือเก็บข้าวของแล้วรวบเงินทั้งหมดที่มี
กับแก่งทิ้งไว้เพื่อจ่ายค่าอาหาร

ตอนแรกว่าจะตรงกลับบ้าน แต่นึกขึ้นได้ว่ามีของบางอย่าง
ที่อยากซื้อ

ผมแวะร้านหนังสือการ์ตูนที่ครวก่อนหลงมาพร้อมกับพี่บอส
อันที่จริงตอนมากับมีว หมอนั่นก็ชอบแวะ แต่ผมไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร
ตอนที่ผมมากับพี่บอสครวก่อนพี่แกแนะนำเรื่องหนึ่งมาให้

ผมอ่านเล่มหนึ่งจบแล้ว สนุกดีเหมือนกันเลยว่าจะมาเอาเล่มสอง
ไปอ่านต่อ มีใครบางคนเอ่ยทักตอนที่ผมเอื้อมมือไปหยิบพอดี

“ແທ?”

ผมหันขวับไปมองก่อนจะต้องเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ

“พี่ทิม?”

“เฮ้ย! บังเอิญจัง” ชายหนุ่มใบหน้าขาวใสดูดี ๆ ส่งยิ้มมาให้
มือเอื้อมมาโอบป้าผมอย่างสนิทสนม “นี่เราอยู่แถวนี้หรือหะ”

“ก็ไม่ได้ไกลไม่ไกลหรอกครับ” ผมตอบเรียบ ๆ

ขอแนะนำนิดหนึ่ง ผมเคยนอนกับผู้ชายคนนี่เมื่อช่วงสอง
เดือนที่แล้ว เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ผมนอนด้วยมากกว่าหนึ่งครั้ง ถ้า
แค่ครั้งเดียว ผมก็จำชื่อเขาไม่ได้หรอก

“เฮ้ยนี้มีธุระอะไรไร่เปล่าละ” นั่นไง “ไปหาอะไรกินด้วยกัน
ไหม”

“พี่จะเลี้ยงหรือครับ”

“เอ...” เขาทำท่าลังเล “นั่นสินะ”

งกฉิบหาย

“อ้าวແທ”

ผมหันกลับไปตามเสียงเรียกอีกครั้ง เบิกตาขึ้นเล็กน้อยเมื่อ
เห็นพี่บอสโผล่มาในสถานการณ์แบบนี้ก็แล้ว

สถานการณ์แบบนี้ไหนนะหรือ...ก็สถานการณ์ที่ผมกำลังจะ
ได้กินผู้ชายยังงี้ละ

“มาซื้อเล่มสองหรือ” เขาถามพร้อมกับยิ้มอย่างร่าเริงเกิน
ปกติ “สนุกใช่ไหมละ บอกแล้ว อ้าว แล้วนี่อยู่กับเพื่อนหรือ โทษที
นะ”

หน้าเขาดูซีดลงเล็กน้อยเมื่อพูดประโยคหลัง ก็นั่นสินะ ก็มี

ของพีทิมคาอยู่บนบ่าผมด้วยกิริยาที่คิดเป็นอื่นไม่ได้ และผมก็เพิ่งจะทำตาขวางใส่เขาไปคราวที่แล้วที่เขามาขัดจังหวะตอนผมจะตกผู้ชาย

ผมควรจะปล่อยพีบอสไปแล้วหันไปคุยกับพีทิมต่อ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงนึกอยากแก้งเขาขึ้นมา

“พีทิม ผมขอโทษนะครับ คินนี่คงไม่ได้” ผมดันมือพีทิมออกจากนั้นก็เลื่อนแขนไปโอบเอวพีบอสแทนราวกับพวกเราสองคนผ่านเรื่องบนเตียงกันมานับครั้งไม่ถ้วน “ผมมีนัดกับพีคนี่แล้วคินนี่”

แค่เห็นสีหน้ากับอาการอ้าปากค้างของพีบอส ผมก็คิดว่าโคตรคุ้มแล้วกับการปฏิเสธพีทิม

บทที่ 3

[Boss]

นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย

ผมคิดในใจเป็นครั้งที่ล้านขณะที่รอไอ้แวนแผลดมียืนซื้อไอติมจากร้านแดรี่ควีน

ว่าแต่...ทำไมผมต้องมายืนรอมันด้วยวะ ไม่รู้เหมือนกัน คือหลังจากไอ้แวนทปล่อยระเบิดให้คุซา (มั้ง) ของมันรู้ว่าวันนี้จะมีผมเป็นเพื่อนนอนแทน ผู้ชายคนนั้นก็จากไปแต่โดยดี คราวนี้ผมเลยโวยวายใส่มัน ถ้ามันว่าทำแบบนี้ทำไม ไอ้ตัวแสบก็ยกมือขอเวลานอก รู้ตัวอีกทีผมก็มายืนรอมันซื้อไอติมอยู่แบบนี้ซะแล้ว

ว้อย! ไอ้บ้าแวนท ทำอะไรแบบที่คนปกติเขาทำกันหน่อยได้ไหมเนี่ย!

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินกลับมาพร้อมกับไอติมโค่นราคาถูกสุด คือเป็นรสวานิลลาไม่ราดที่อปิ้งใด ๆ แถมเอามาตั้งสองอัน

“อ๊ะ นี่ครับ” ยื่นให้ผมยิ้ม ๆ “ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่สมอ้าง

ให้ผมเมื่อกันนะ”

ไม่มีใครตกลงเรื่องสมอ้างอะไรนั้นสักนิด

ผมรับไอติมโคนมาจากอีกฝ่ายอย่างเกรี้ยวกราด หมั่นไล่คนข้าง ๆ ที่เริ่มยกลิ้นแตะส่วนยอดของเนื้อครีมขาวอย่างละเมียดละไม แนนหันกลับมาเลิกคิ้วให้เมื่อรู้ตัวว่าผมกำลังมอง จากนั้นก็ยิ้มยียวน

“มองแบบนั้น คิดอะไรอยู่ล่ะ”

อยู่ ๆ ผมก็เข้าใจความหมายแฝงที่มากับคำถามนั้น เดายากตรงไหนในเมื่อหมอนี้มันเป็นเกย์

“เอ่อ เปล่า ไม่ได้คิด” จริง ๆ นะ ผมไม่ได้คิดอะไรเลยจนมันทักนี้แหละ และพอผมคิด หน้าก็ร้อนขึ้นมาเอง

“ฮ่า ๆ ๆ” ไอ้ตัวแสบหัวเราะร่วน “ยิ่งพีแก่ตัวแบบนี้มันก็ยิ่งเหมือนพีคิดอะดิ พีบอสแม่งโคตรตลก”

“ตกลงตรงไหน” ผมถอนหายใจเฮือก เล็มไอติมในมือบ้าง “ว่าแต่...นายนะ สมอ้างแบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน แถมยังไปโกหกเขาอีก ไม่ดีเลยนะ”

“ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย”

“เดือดร้อนสิ” ผมขมวดคิ้วมุ่นทันที “พีนี้ไง เดือดร้อน”

“อ้อ” แนนว่าเนิบ ๆ “โกรธที่ผมเหมาว่าพีเป็นเกย์ไปด้วยหรือ”

“ไม่ได้โกรธ” คิดว่านะ แต่ก็หงุดหงิดแหละ “แต่...นั่นสินะ ใช้คำว่าไม่พอใจดีกว่า ก็เราสองคนไม่ได้เป็นอะไรกัน ไม่ได้จะนอนด้วยกันจริง ๆ สักหน่อย เพราะงั้นนายไปพูดให้คนอื่นเข้าใจผิดแบบนี้ มันก็น่าไม่พอใจไหม”

“งั้นเรามาทำให้มันถูกต้องกันไหมครับ”

“ฮะ!?”

“มานอนด้วยกันจริงๆ ไหมล่ะ คีนนี่”

“เฮ้ย!” ผมสะดุ้ง แต่แทนที่มันจะตบมุกว่าล้อเล่นหรืออะไรแบบนั้น ใ้แวนตัวป่วนกลับส่งยิ้มทำทนายมาให้ผมพร้อมกับตัวดิ้นเลียไอติมโคนของมันต่ออีกต่างหาก

“น่าเสียดายที่ไม่ใช่ไอติมแท่งเนอะ” ยัง...ยังจะมายิ้มล้อเลียนโอ๊ย! ให้ตายเถอะ คุณมัน อยากซัดให้หน้าจมไอติม

“คำตอปละพี”

ยังอีก!

“ไม่เอาด้วยหรือก ขอบใจ” ผมพูดด้วยสีหน้าขุ่นลุกขนพองทุกวันนี้แค่ไอ้กซเพื่อนผมไปคบกับมิกก็ไว้อาลัยให้มันวันละสามนาทีเดียว ไม่อยากไว้อาลัยให้ตัวเองอีกคนด้วยหรือก “พอดีไม่ได้มีรสนิยมทางนี้”

“ผมทำให้พีพอใจได้นะ”

“เอามาสักสิบล้านสิ พอใจแน่” ไม่ต้องมาใช้ลั่นหรือพลิกายให้อะไรแบบนั้น คีนนี่ไม่ได้ต้องการไ้

“หืม?” แนทเล็มไอติมของตัวเองต่อ มันลดลงไปกว่าครึ่งแล้ว “น่าเบื่อจัง”

“น่าเบื่ออะไร”

“พวกผู้ชายที่ไม่ใช่เกย์นี่ตลกยากเนอะ”

“นี่ ขอโทษ” ผมไว้อย่างอดไม่อยู่ “นี่คนนะ ไม่ใช่ปลา จะมาตลกกันง่าย ๆ”

“ผมว่าผู้ชายตลกง่ายกว่าปลาอีก”

โอ๊ย กูเป็นลมกลางห้างตรงนี้เลยได้ไหม

“พูดแบบนี้แสดงว่าตลกปลาไม่เก่งละสิ”

“ผมไม่เคยตลกปลาด้วยสิ”

“เฮ้ย!” เรื่องนี้ทำให้ผมหันขวับไปมองคนพูดอย่างตกใจ “พูดจริงดิ”

“อ้อ”

“กากว่ะ”

แนทเล็กคิ้ว “จะต้องหาเรื่องผมให้ได้ใช่ไหม สักนิดสักหน่อย ก็ยังดีจ้ะ?”

“ก็พูดจริงนี่หว่า”

“โห่ ขอทีเหอะ อย่างกับพีตปลาทุกวันนั่นแหละ”

“ถึงจะไม่ทุกวัน แต่ก็ตกใช้ได้นะเว้ย เมื่อก่อนตอนไปบ้านแม่ที่ต่างจังหวัดก็ตกตลอด ยังนึกถึงปลาเผาที่เอามาทำกินอยู่เลย โคตรสด”

“หืม?” แนทมองคนข้างตัวด้วยสายตาประหลาดใจ “พูดจริงอะ”

“จริง”

“งั้นวันหลังสอนผมตกบ้างสิ”

“นายอยากตกปลาเหรอ”

“อยากรู้ว่าง่ายกว่าตกผู้ชายอย่างที่พีตริเปลา”

ผมรู้สึกว่าคุณข้างขวากระตุก ยิ่งเห็นไอ้แว่นนี้ส่งยิ้มยัวยวนมาให้แล้วอยากต่อยให้แว่นแตก น่าเสียดายที่ผมไม่ใช่คนป่าเถื่อนขนาดนั้น

“แล้วตกลงนายเอาฉันเป็นข้ออ้างกับผู้ชายคนนั้นทำไม” ถามอย่างนึกขึ้นได้ว่าที่เราสองคนยังติดกันเป็นตังเมแบบนี้เพราะรอคำตอบ

“อ้อ” เหมือนแนทก็ลืมเรื่องนั้นไปแล้วเหมือนกัน

“นายไม่ยกนอนกับผู้ชายคนนั้นเหรอ ถึงได้ต้องเอาพีมา

อ้างเนี่ย”

“อืม...” ไข่แวนโคลงหัว “เพราะอยากนอนกับพี่มากกว่ามั้ง”
ผมถอนหายใจเสือกอย่างหงุดหงิด ยัดโคนไอติมคำสุดท้าย
เข้าปากแล้วเดินหลบไปอีกทาง

“เฮ้ ๆ ๆ” แนนท้าวเท้าเร็ว ๆ ตามมา “ไม่เห็นต้องหนีก็ได้นี่ครับ
กลัวหรือ”

“ขยะแซงมากกว่า”

รอยยิ้มกวนประสาทของเจ้าตัวหายวับไปอย่างรวดเร็ว
นัยน์ตาดำขลับเป็นประกายวาบขึ้นมาด้วยความโกรธ

“ผมให้โอกาสพี่ถอนคำพูดนะ”

“ไม่ละ” ผมจ้องหน้ามันกลับ แม้จะห้วน ๆ กับนัยน์ตาวาววับ
นั้นก็ตาม แต่นี่มันกลางห้าง เอาจริง ๆ ไข่แวนทมันก็ไม่น่ากลัวอะไร
ขนาดนั้นหรือ คงเป็นเพราะตอนนั้นมันมีตมมากกว่า “ฉันทูดคำไหน
คำนั้น”

“ผมจะทำให้พี่เสียใจที่พูดแบบนี้แน่”

“โอย กลัวสุด ๆ เลยเนี่ย” จงใจใช้น้ำเสียงกวนประสาทขั้นสุด
รอบนี้เป็นไข่แวนทที่คิ้วกระตุก เออ สะใจดีวะ

“อย่ากลืนน้ำลายตัวเองแล้วกันครับ”

แล้วไข่ตัวแสบก็กระแทกเท้าเดินหนีไปอีกทาง

“ใครกันแน่วะที่กลัว” หยอดมันตบท้าย แต่ไข่แวนทเดินลิว ๆ
ไปอีกทางโดยไม่หันกลับมามอง แล้วอยู่ ๆ ผมก็รู้สึกกังวลอย่างบอก
ไม่ถูก

หวังว่ามันคงไม่ได้คิดจะทำอะไรแปลก ๆ ทีหลังนะ

“ให้ตายสิ” ผมถอนหายใจ ขย่ำกระดาดาชรองที่มาพร้อมไอติม
โคน จากนั้นก็เดินไปอีกทางเพราะผมจอดมอเตอรืไซค์ไว้อีกฟาก

หนึ่ง

ก็อย่างที่บอกไปแหละครับ...ความสัมพันธ์ของผมกับไอ้แนท
มันประหลาด

คุยกันดีสักสิบนาที อีกสองนาทีถัดมาก็กั๊กกันซะแล้ว แต่มัน
ช่วยไม่ได้จริงๆ นะ ก็ผมไม่ชอบให้ใครมาพูดเล่นเรื่องทำนองนี้ ยิ่ง
กับคนที่กระโจนลงบนเตียงง่าย ๆ แบบนั้นด้วย

ผมไม่ได้รังเกียจนะ ผมสาบานได้ แต่ผมไม่ชอบคนที่ไม่เห็น
ความสำคัญของเรื่องบนเตียง แบบ...จะทำกับใครก็ได้ ขอแค่เป็น
ผู้ชายก็พอจั้นหรอ แบบนั้นมันไม่แยเกินไปหน่อยรึเง

ไม่รู้ล่ะ หลาย ๆ คนอาจจะไม่คิดมาก ไม่ถือสาอะไร แต่ผมไม่
โอเค บางทีนี่อาจจะเป็สิ่งที่แสดงออกให้เห็นชัดเจนแล้วว่าทั้งผม
กับรุ่นน้องคนนั้นไม่ควรสนิทมากเกินไปจนความจำเป็น

[Nat]

ผมกำลังเคาะปากกาลงบนโต๊ะอ่านหนังสือในห้องของ
ตัวเองอย่างหงุดหงิด พิงหัวทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่างที่ฝน
ตกพร่ำ ๆ ไม่มีสมาธิเตรียมงานที่ต้องออกไปพรีเซนตีในวันมะรืนเลย
อันที่จริงก็หงุดหงิดงุ่นง่านแบบนี้มาตั้งแต่อาทิตย์ก่อนที่แยกกับพี
บอสทั้ง ๆ แบบนั้นแล้ว

‘ขยะแขยงมากกว่า’

เชื่อไหมว่าคำคำนี้ก้องอยู่ในหัวผมมาเป็นรอบที่ล้านแล้ว ยิ่ง
นึกถึงก็ยิ่งหัวเสีย เขากล้าดียังไงใช้คำนั้นกับผม อย่างกับว่าตัวเอง
ดีเลิศนักแหละถึงได้มาขยะแขยงคนอื่น

ผมโยนปากกาลงบนเอกสารอย่างขอมแพ้ว เดินไปหยิบมือถือ
แล้วกดหาไลน์ของไอ้มิว ไม่เสียเวลาพูดพร่ำทำเพลงอะไรหรอกครับ

ผมกดโทร.เลย

เสียงดนตรีรอสายของแอดฯดังอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไอ้มิวไม่ปล่อยให้ผมรอนาน เสียงของเจ้าตัวฟิงดูหงุดหงิดเล็กน้อยตอนพูด

“ว่าไงมึง”

“พีบอสชอบผู้หญิงแบบไหนวะ”

“หา!?” ไอ้มิวลากเสียงยาวมาเซียว ผมได้ยินเสียงสบถของพีกซติดมาด้วย

“อู๊ปส์! หวังว่าผมคงไม่ได้ซัดจิ้งหะอะไรสองคนนี้นะ

“มึงโทร.มาหากูเพื่อถามเรื่องนี้หรือวะ”

“เออติ” แต่ไหน ๆ ผมก็ซัดแล้ว ขอถามให้หายข้องใจก่อน

“แล้วแกจะรู้ไปทำไม”

“มีเรื่องต้องสะสางกันนิดหน่อย” ผมตอบกลับ มือเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วไล่ดูว่ามีชุดแบบไหนบ้าง “เขาบอกว่าเขาขะแซงกูที่เป็นเกย์วะ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผู้หญิงที่พีบอสชอบวะ”

“แกนี่มันไม่เข้าใจเลยมิว” ผมหยิบเสื้อแขนกุดสีแดงมีฮูดออกมาพลิกดู “คนเรานะ จะมีสเปคแบบที่ตัวเองชอบ เพราะมันต่อให้ไม่ใช่ผู้หญิง แต่ถ้าเป็นคนแบบที่มีลักษณะแบบที่ชอบละก็ ไม่เป็นปัญหาหรอก”

“ใช่หรือวะ” เสียงมันไม่เชื่อ

“ทฤษฎีกู ว่าแต่...ตกลงพีบอสชอบผู้หญิงยังไง เร็ว”

“กูจะไปรู้หรือ ห่า! ไม่ใช่แฟนเขาอะเว้ย!”

“ก็ลองเป็นดูสิ” เสียงพีกซแทรกเข้ามาไวววาย ผมหัวเราะซ้ำความขี้หึงไม่เข้าท่าของพีแก

“มิวโดนคุมเข้มเลยนะเนี่ย สงสัยคงคุยได้ไม่นาน เดี่ยวพีกซ

ตามมาฆ่าเรา”

“ก็บ้าแล้ว ส่วนเรื่องสเปคแบบที่พีบอสชอบ อิม...เขาเป็นพวกคาแรกเตอร์ในเกมละกัน ถ้าอิงตามนั้นก็พอจะบอกได้”

ไซ้ ไล้มีวมันสนิทกับพีบอสในฐานะน้องมังกรไฟ ผมเลยอยากใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้

“ก็...พีแกชอบตัวละครหน้าอกแบน ๆ”

“เอ่อ...” ผมรู้สึกเหมือนหน้าคั่วกลางอากาศ “แล้ว”ไรอีก”

“ชอบผู้หญิงเตี้ย ๆ ตัวเล็ก ๆ น่ารัก ๆ คือชอบผู้หญิงสายแบ๊วมากกว่าผู้หญิงสวย ๆ เฉียว ๆ อะ”

ผมกลกอกตามองบนเลย

“แล้วกูแบ๊วไหมล่ะ ฮัลโหล”

“มึงว่าไงนะ”

“เปล่า ว่าแต่...พีแกยังไม่มียกแพนไซ้ใหม่ แค่อยากถามเพื่อความแน่ใจนะ”

“เท่าที่เราู้ก็ไม่นะ” ผมได้ยินเสียงไล้มีวหันไปถามพีก็ชแว่ว ๆ “พีก็ชก็บอกไม่มี เหมือนจะไม่เคยมีเลยด้วย”

“ไม่เคยเลยเหรอ” นี่เป็นข้อมูลที่น่าสนใจ เพราะหน้าตาอย่างพีแกไม่น่าครองโสดมาได้นานจนถึงปานนี้ นี่ข่าวจริงปะเนี่ย

“เออ ไม่เคย” มิวียืนยัน “เหมือนพีแกก็ไม่ค่อยสนใจอะไรแบบนี้ด้วยมั้ง พีก็ชว่ามั้ง”

“เหมือนมึง วัน ๆ เล่นแต่เกม ส่วนพีบอสก็นั่งดูมึงเล่น” เจริญโดยแท้

“ลัลล!”

“แต่ก็ยังน่าแปลกใจอยู่ดี สมัยนี้ผู้หญิงเขาก็รุกเข้าหาผู้ชายกันออกเยอะแยะ พีบอสก็น่าตาออกจะดี เรียนก็ดีไม่ใช่เหรอ ทำไม

“ไม่มีคนจับ”

“สงสัยเพราะปากหมามั้ง พี่ชบอภ”

เออวะ ไช้ ขนาดผมเป็นผู้ชายยังทนฟังคำพูดแถมไม่ค่อยจะได้
เลย ขึ้นเป็นผู้หญิงนี่น่าจะถึงขั้นเป็นลม

“มึงจะจับพี่บอสหรือ”

“คิดอยู่”

“เฮ้ย!?” เสียงไอ้มิวตกอกตกใจ “นี่เราแค่แซวเล่น แกเอาจริง
หรือ?”

“ก็บอกว่าคิดอยู่ไง”

ไอ้มิวหันไปบอกพี่ชบ เสียงอุทานอย่างตกใจของพี่แกดังลอด
เข้ามา จากนั้นก็ตามมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นของเพื่อนผม

“แกชอบพี่บอสหรือ แนท แกชอบเขาตอนไหนเนี่ย ทำไม
ไม่เห็นเล่าให้ฟัง”

“เปล่า” ผมขมวดคิ้วจับ ผมจะไปชอบผู้ชายปากหมาแบบนั้น
ลงได้ไงวะ ถึงหน้าตา หุ่น รูปร่าง อากัปกิริยาทั้งหมดทุกอย่างของ
พี่แกจะตรงสเปคผมโคตรๆ เลยก็เถอะ น่าเสียดายเนอะ พี่บอสน่าจะ
เกิดมาเป็นใบ้ “กูไม่ได้ชอบเขา”

“อ้าว!” เสียงมันเงียบไปนิดหนึ่ง คงงกับตรรกะเพี้ยนๆ ของ
ผม “มึงไม่ได้ชอบเขา แล้วมึงจะจับทำไม”

“กูจะจับใครกูไม่ต้องชอบเขาก็ได้”

“ได้หรือวะ”

“ได้ดี” ไม่งั้นที่ผ่านมาก็ได้กินผู้ชายเยอะขนาดนี้หรือ

“แล้วจะจับพี่บอสทำไม”

“จับมาแก้แค้นวะ”

“เฮ้ย!” ไอ้นี้ก็ตกใจบ่อยจัง ขวัญอ่อนอะไรปานนั้น “แก้แค้น

อะไร นี่แกไปทะเลาะอะไรกับพี่เขามาอีกเนี่ย”

“แกเคยเห็นเราสองคนญาติกันด้วยหรือ” ต่อหน้ามิว ถ้าผมกับพี่บอสไม่เมินกันไปเลย (หมาในปากเรา) ก็จะกัดกันตลอด และถึงเราจะเคยมีช่วงเวลาที่พักอยู่ด้วยกันได้บ้างไม่ถึงสิบนาทีต่อมาพี่บอสก็ต้องปล่อยหมาออกมาให้ผมอารมณ์เสียเหมือนเดิม

และโทษฐานของใครก็ตามที่ทำให้ผมอารมณ์เสีย...มันต้องโดนลงโทษ!

แต่แน่นอนว่าเทียบจากขนาดตัว บวกกับความสามารถในการต่อสู้อันต่ำเตี้ยเรี่ยดินของตัวเองแล้ว รู้เลยว่าเอาชนะเขาด้วยกำปั้นไม่ได้แน่ แต่ผมไม่เคยใช้วิธีนั้นแก้ปัญหาอยู่แล้ว ความรุนแรงไม่ใช่ทางออกครับ แต่ถ้าผมทำให้พี่เขากินน้ำลายตัวเองได้เนี่ย...จะมีอะไรหอมหวานไปมากกว่านี้อีก

“ถ้าแกไม่ชอบพี่เขาก็แค่เลี้ยงๆ ไปไม่ดีกว่าหรือวะ” มิวพูดเสียงเครียดขึ้นมา นั่นสินะ ผมก็เพื่อนมัน พี่บอสก็เพื่อนในโลกออนไลน์ของมัน แถมยังเป็นเพื่อนของแฟนตัวเองอีก มันคงไม่อยากให้ถึงขั้นแตกหักหรือ “จะไปเก็บมาเป็นอารมณ์ทำไม แล้วมันมีด้วยหรือวะจิบแก้แค้นเนี่ย”

“มี” ผมพูดเองเออเองคนเดียวนี่แหละ อันที่จริงตอนแรกพูดไปก็ไม่ได้จริงจังหรือ แต่ยิ่งย้ำเรื่อย ๆ ก็ยิ่งนึกสนุก “กูจะย้ายเขาให้เหมือนที่เขาอย่ายี้ความรู้สึก”

“เออ ระวังเขาจะแบนมึงละกัน”

“ห่ามิว!” ผมโวยวาย “มึงเป็นเพื่อนใครวะเนี่ย”

“เพื่อนมึง แต่ก็เป็นเพื่อนน้องมังกรด้วย และน้องมังกรก็คือพี่บอส ห่า! เขาเป็นแฟนคลับอันดับหนึ่งของกูเลยนะ ทำไมมึงต้องผิดใจกับเขาด้วย”

“ก็เขาปากหมาใส่กูอะ” ผมว่าอย่างดื้อดั่ง “เขาเคยปากหมากับมึงด้วย แต่มึงเสือกใจดีปล่อยผ่าน”

“มันก็ผ่านมาแล้ววะ ลืม ๆ ไปเถอะน่า”

“มึง”

“อะไร”

“เขาบอกว่ากูน่าชยะแขง”

มึงนี่ไป เริ่มรับรู้ทำไมผมถึงเก็บมาเป็นอารมณ์จริงจัง

“เรายอมไม่ได้จริง ๆ วะ แก” ผมถอนหายใจยาว ยกมือเสยผมอย่างงุ่นง่าน จะว่าผมมีปมเล็กๆ เกี่ยวกับคำคำนี้ได้ ถึงมันจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว แต่มันก็ทำให้ผมสะดุดทุกที “มันเกินไป”

“แนท”

“กูรู้ คงมีผู้ชายหลายคนแหละที่คิดว่าพวกเกย์น่าชยะแขงแบบ...ไม่น่าเข้าใกล้”

“เฮ้ยมึง...” น้ำเสียงเห็นอกเห็นใจนั้นทำให้ผมตื่นตัน อย่างน้อยมึงก็ไม่เคยตีตัวออกห่างจากผมแม้จะรู้ว่าผมเป็น

“แต่แบบ...อย่างน้อยคนพวกนั้นก็ไม่พูดออกมาตรง ๆ ใจ นี่มันเกินไปวะ”

ปลายสายถอนหายใจเฮือก คราวนี้ผมไม่ได้ยินเสียงฟឹทชแทรกเข้ามาเลย สงสัยไอ้มึงมันปิดไมค์ไปได้พักหนึ่งละ

“มึงก็แค่ไม่ต้องยุ่งกับเขาไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้” ผมยืนยัน “กูต้องได้ทำอะไรสักอย่าง จะได้เลิกปากหมาใส่กันสักที”

“แล้วมึงจะทำยังไง”

“คิดอยู่เหมือนกัน”

“คงไม่ได้คิดจะแต่งหญิงหรือไข่ไหม” เสียงมันแขง แต่

ปฏิเสธไม่ได้ว่าผมมีความคิดนั้นแวบขึ้นมาตอนแรกเหมือนกัน แต่ก็
ไม่เวิร์กอะ คือคนมันก็เห็นหน้าจ้องตา (แบบจะกินเลือดกินเนื้อ) กัน
มาแล้วไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง แต่งหญิงไปน่าจะโดนยันโครมตั้งแต่ยังไม่ได้อะไรเลย

“คงใช้วิธีเดิม ๆ”

“ยังไง”

“อ๋อย”

“มึงเคยอ๋อยผู้ชายด้วยหรือ”

โห่ ๆ ซ่างไม่รู้จะอะไรเสียเลย

“คิดก่อนว่าจะใช้วิธีไหนดี”

“เอาจริงหรือเนี่ย”

“จริงดิ”

มิวถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนจะพูดขึ้นมาในที่สุด “ถ้ามีอะไร
อยากให้ออกก็บอกแล้วกัน”

ผมยิ้ม “ขอบใจมิว”

“แต่อย่าให้มันเกินเหตุหรือเลยเถิดไปล่ะ เอาเรื่องหัวใจมา
ล้อเล่นมันไม่ดีหรอกนะ”

ผมอดใจตัวเองไม่ให้กลอกตาขึ้นเพดาน ขอทีเถอะ ถึงผมจะ
อยากมีแฟนจนตัวสั่น อยากมีความรักแบบสุด ๆ แต่ยังไม่จนตรอก
ขนาดเอาคนปากหมาอย่างพี่บอสมาอยู่ข้าง ๆ หรือ และพี่บอสเอง
ก็ไม่ได้ชอบผู้ชายอยู่แล้ว มิวกังวลอะไรไม่เห็นจะเข้าท่าเลย

แต่งงานนี้...ต้องมีใครเจ็บตัวกันบ้างละ

คอยดูให้ดีเถอะ ผมไม่ปล่อยเขาไว้ง่าย ๆ แน่!